

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Natašou Reichlovou v právní věci navrhovatele: **Ing. Daniel T.**, nar. xxx, xxx, právně zast.: Mgr. Paylou Krejčí, advokátkou, se sídlem Myslíkova 23, 110 00 Praha 1 – Nové Město, za účasti: **ČEZ, a.s.**, IČ 45274649, se sídlem Duhová 1444/2, Praha 4, PSČ 140 53, právně zast.: prof. JUDr. Janem Křížem, CSc., advokátem, se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, PSČ 110 00, **o určení neplatnosti usnesení ze dne 27.6.2014,**

t a k t o :

- I. Určuje se, že usnesení valné hromady společnosti ČEZ, a.s., IČ 45274649, se sídlem Praha 4, Duhová 2/1444, PSČ 140 53, konané dne 27.6.2014, kterým bylo rozhodnuto o změně článku 18. odstavce 2 stanov, který stanoví, že „tato svá oprávnění mohou členové dozorčí rady využívat i bez rozhodnutí dozorčí rady“ je n i c o t n é .**
- II. Účastník je povinen zaplatit navrhovateli, k rukám jeho právního zástupce, náklady řízení v celkové výši 10.828,-Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem došlým zdejšímu soudu dne 29.9.2014 se navrhovatel domáhá, aby soud určil neplatnost usnesení valné hromady účastníka, konané dne 27.6.2014. Uvedl, že je akcionářem společnosti ČEZ, a.s., s tím, že vlastní akcie, vydané účastníkem, jako zaknihované cenné papíry. Dne 27.6.2014 se konala valná hromada společnosti ČEZ, a.s., které se sám navrhovatel nezúčastnil. Podle názoru navrhovatele je usnesení valné hromady, kterým bylo rozhodnuto o změně stanov v článku 18. odst. 2, který umožňuje členům dozorčí rady využívat v tomto článku uvedená oprávnění i bez rozhodnutí dozorčí rady, neplatné, a to z důvodů, které budou uvedeny níže v tomto návrhu. Navrhovatel se proto domáhá v zákonem stanovené lhůtě v souladu s ust. § 428 zákona o obchodních korporacích (dále jen ZOK), ve spojení s § 258 o. z., rozhodnutí o určení neplatnosti usnesení valné hromady.

Valná hromada společnosti ČEZ, a.s., se konala dne 27.6.2014, když mimo jiné na této valné hromadě byl přijat v rámci rozhodnutí o změně stanov článek 18. odst. 2 stanov v následujícím znění: „Členové dozorčí rady jsou oprávněni nahlížet do všech dokladů a záznamů, týkajících se činnosti společnosti a kontrolovat, zda účetní zápisy jsou řádně vedeny v souladu se skutečností a zda se podnikatelská či jiná činnost společnosti uskutečňuje v souladu s právními předpisy a stanovami. Tato svá oprávnění mohou členové dozorčí rady využívat i bez rozhodnutí dozorčí rady. S výsledky své činnosti dozorčí rada seznamuje valnou hromadu.“

Z informací obsažených na internetových stránkách společnosti ČEZ, a.s., je dále zřejmé, že rozhodnutí o změně stanov v tomto znění bylo přijato na základě protinávrhu majoritního akcionáře společnosti ČEZ, a.s., kterým je Česká republika, zastoupená

Ministerstvem financí. Pro rozhodnutí přítom hlasovalo celkem 92,81 % přítomných akcionářů, tedy akcionáři, kteří mají celkem 73,47 % hlasů z celku.

Navrhovatel je přesvědčen, že usnesení, kterým valná hromada společnosti ČEZ, a.s., rozhodla o změně článku 18. odst. 2 stanov, jak je uvedeno výše v tomto návrhu, je v rozporu se zákonem. Právní úprava působnosti dozorčí rady je obsažena v § 446 a násl. ZOK. Ust. § 447 odst. 1 ZOK zakládá podmínky pro výkon kontrolní působnosti dozorčí rady akciové společnosti, když stanoví, že dozorčí rada je oprávněna nahlížet do všech dokladů a záznamů, týkajících se činnosti společnosti a kontrolovat, zda jsou účetní zápisy vedeny řádně a v souladu se skutečností, zda se podnikatelská či jiná činnost společnosti děje v souladu s jinými právními předpisy a stanovami. V § 448 odst. 2 ZOK je pak dále stanoveno, že oprávnění podle odst. 1 mohou členové dozorčí rady využívat jen na základě rozhodnutí dozorčí rady, ledaže dozorčí rada není schopna plnit své funkce.

Podle názoru navrhovatele je ust. § 447 ZOK kogentní a ve stanovách není možné se od zákona odchýlit v daném směru. Z citované právní úpravy vyplývá, že oprávnění nahlížet do dokladů a záznamů, týkajících se činnosti společnosti, náleží dozorčí radě, jako kolektivnímu orgánu společnosti, nikoli jednotlivým členům dozorčí rady. Zákon o obchodních korporacích přítom výslovně stanoví, že aby mohli členové dozorčí rady využívat oprávnění nahlížet do dokladů a záznamů, týkajících se činnosti společnosti, je nezbytné rozhodnutí dozorčí rady (nikoli rozhodnutí valné hromady či jiného orgánu společnosti), ledaže by dozorčí rada nebyla schopna plnit své funkce.

Při posuzování, zda má § 448 odst. 2 ZOK kogentní povahu, se aplikuje § 1 odst. 2 o. z., podle kterého „Nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo, týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.“ Občanský zákoník tedy upravuje čtyři kategorie případů, ve kterých mají ustanovení soukromoprávní předpisy kogentní povahu, přičemž podle názoru žalobce je dána kogentnost § 447 odst. 2 ZOK z důvodu, že jde o tzv. statusovou otázku, mezi které patří mimo jiné u právnických osob vnitřní struktura orgánů, jejich působnost, ustanovování a pravidla jednání. Podle názoru navrhovatele proto patří oprávnění dozorčí rady rozhodnout o tom, kteří členové dozorčí rady mohou využívat oprávnění podle § 447 odst. 1 zákona o obchodních korporacích mezi tzv. práva, týkající se postavení osob (tj. jde o statusovou otázku), což znamená, že valná hromada nemohla tuto otázku upravit odchylně od zákona. Současně navrhovatel poukazuje na skutečnost, že v souladu s ust. § 421 odst. 3 ZOK si valná hromada nemůže vyhradit rozhodování případů, které do její působnosti nesvěřuje zákon o obchodních korporacích nebo stanovy. Navrhovatel považuje skutečnost, že uvedené rozhodnutí valné hromady, které bylo prosazeno téměř výlučně hlasy majoritního akcionáře, za zásah do rovného postavení jednotlivých akcionářů a za zneužití hlasů majoritního akcionáře na úkor akcionáře minoritního. Navrhovatel má obavu, že důvodem pro toto rozhodnutí je snaha majoritního akcionáře zajistit si exkluzivní přístup k informacím ve společnosti ČEZ, a.s., který ostatní akcionáři nemají a mít nemohou.

Navrhovatel má tedy důvodnou obavu, že nastavené postupy výkonu kontrolní činnosti jednotlivými členy dozorčí rady směřují k tomu, že majoritní akcionář bude tímto způsobem získávat pro sebe více informací na úkor akcionářů minoritních. Dozorčí rada samozřejmě může rozhodnout sama ze své vůle, že výkon kontrolní činnosti budou provádět její jednotliví členové samostatně.

Ustanovení § 156 odst. 1 o. z. dále stanoví, že je-li orgán právnické osoby kolektivní, rozhoduje o záležitostech právnické osoby ve sboru, přičemž tento kolektivní orgán může mezi jednotlivé členy rozdělit působnost podle určitých oborů, což ale nezabavuje ostatní členy povinnost dohlížet, jak jsou záležitosti právnické osoby spravovány. Svěřili-li se výkon některé působnosti dozorčí rady jednotlivým členům dozorčí rady, zůstává zachována odpovědnost ostatních členů dozorčí rady, tedy jejich odpovědnost se stává svým způsobem přísnější, neboť nesou odpovědnost i za činnost, kterou vykonávají jiné osoby. Valná hromada společnosti ČEZ, a.s., tedy omezila možnost jednotlivých členů dozorčí rady dohlížet na řádný výkon působnosti ostatními členy, protože jí neumožnila, aby samostatně o rozdělení působnosti rozhodla a stanovila pro rozdělení působnosti podmínky. V závěru pak návrhovač uvádí, že usnesení, kterým byly změněny stanovy dne 27.6.2014 v naznačené části, odporuje donucujícím ustanovením zákona, a to § 477 odst. 2 ZOK. Podle přesvědčení návrhovače v tomto případě z důvodů shora uvedených smysl a účel zákona vyžaduje, aby byla zachována působnost dozorčí rady podle § 447 odst. 2 ZOK a proto je dána neplatnost změny podle § 18 odst. 2 stanov společnosti ve smyslu § 580 odst. 1 o. z. Další důsledek rozporu stanov s donucujícím ustanovením zákona je upraven v § 245 o. z., když platí, že na usnesení členské schůze nebo jiného orgánu, které se přičí dobrým mravům, nebo mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona, se hledí, jako by nebylo přijato. To platí i v případě, že bylo přijato usnesení v záležitosti, o které tento orgán nemá působnost rozhodnout. Jsou tedy dány předpoklady pro to, aby se na usnesení valné hromady hledělo, jako by nebylo přijato. Ustanovení § 118 odst. 2 stanov společnosti by pak bylo třeba považovat za neexistující neboli nicotné ustanovení. Ze všech těchto důvodů proto návrhovač žádá, aby soud vydal rozhodnutí, když určí, že usnesení valné hromady společnosti ČEZ, a.s., pokud jde o změnu článku 18. odst. 2 stanov, kterým bylo stanoveno, že „Tato svá oprávnění mohou členové dozorčí rady využívat i bez rozhodnutí dozorčí rady“, je nicotné, resp. se k němu v tomto rozsahu nepřihlíží.

Usnesením, sp. zn. 71 Cm 203/2014-21 ze dne 30.9.2014 vyzval soud účastníka, aby se ve lhůtě k návrhu písemně vyjádřil, když ten nejprve dne 10.11.2014 požádal o prodloužení lhůty, když poté, co mu byla poskytnuta náhradní lhůta 20 dnů, žádal dne 30.12.2014 o další prodloužení lhůty s ohledem na skutečnost, že věc byla svěřena advokátní kanceláři Kříž a partneři s.r.o.

Následně dne 21.1.2015 soud obdržel vyjádření účastníka k uvedenému návrhu, který k věci zaujal následující stanovisko.

Stran kogentnosti či dispozitivnosti ustanovení § 447 odst. 2 ZOK se podle názoru účastníka nejedná o rozpor s veřejným pořádkem a odchýlením se od ustanovení § 447 odst. 2 ZOK, nedošlo ani k porušení práva, týkajícího se postavení osob. Valná hromada změnou č. 18. odst. 2 stanov nijak nezasáhla do práv dozorčí rady, která může i touto úpravou ve stanovách stanovit způsob kontroly svým usnesením a rovněž může rozdělit působnost jednotlivých členů podle určitých oborů dle § 156 odst. 2 o.z. Využití těchto práv dozorčí rady stanovy nijak nevyloučily. Není tedy v rozporu s právním řádem, aby valná hromada, která členy dozorčí rady volí, provedla takovou úpravu stanov, podle které umožní výkon kontrolní činnosti dozorčí rady obecně všem jejím členům.

K námitce návrhovače, že si valná hromada nemůže podle ust. § 421 odst. 3 ZOK vyhradit rozhodování případů, které do její působnosti nesvěřuje zákon nebo stanovy, žalovaný uvádí, že tato námitka je neopodstatněná, neboť valná hromada má ve své

působnosti ze zákona (§ 421 odst. 2 písm. a) ZOK) rozhodování o změně stanov, a takové rozhodnutí valná hromada uskutečnila.

Námítku navrhovatele, že rozhodnutí valné hromady o změně stanov č. 18. odst. 2) považuje za zásah do rovného postavení jednotlivých akcionářů a za zneužití hlasů majoritního akcionáře, kdy takové rozhodnutí směřuje k tomu, aby majoritní akcionář získával tímto způsobem pro sebe více informací, považuje účastník za zcela vykonstruovanou. Valná hromada nezvolila za člena dozorčí rady majoritního akcionáře jako právnickou osobu, která by mohla získat zcela po právu všechny informace, které by se týkaly dozorčí rady a výsledků jejich kontrol. Valná hromada zvolila za členy dozorčí rady jednotlivé fyzické osoby, které si musí počínat s péčí řádného hospodáře. Je naprosto absurdní výklad navrhovatele, že na základě změny stanov v tom smyslu, že oprávnění dozorčí rady je dáno přímo všem členům dozorčí rady, znamená zvýhodnění majoritního akcionáře. Je třeba zcela odmítnout námítku navrhovatele, že valná hromada omezila možnost jednotlivých členů dozorčí rady dohlížet na řádný výkon působnosti dozorčí rady, protože jí neumožnila, aby samostatně o rozdělení působnosti rozhodla a stanovila pro rozdělení působnosti podmínky. Podle ust. § 156 odst. 2 o.z. platí „Je-li působnost jednotlivých členů orgánů rozdělena podle určitých oborů, ust. odst. 1 se nepoužije. Rozdělení působnosti nezbavuje další členy povinnosti dohlížet, jak jsou záležitosti právnické osoby spravovány“.

Usnesení valné hromady, kterým bylo rozhodnuto o změně č. 18. odst. 2 stanov účastníka ve znění výše citovaném, není v rozporu se zákonem, jak výše účastník zdůvodnil.

Usnesení valné hromady nemá žádné závažné právní následky, protože nezasahuje do působnosti dozorčí rady rozhodnout o způsobu výkonu své kontrolní působnosti, neboť způsob výkonu kontroly dozorčí rady nestanovilo, jak uvedeno výše.

Majoritní akcionář nemůže v rozporu se zásadou rovnosti akcionářských práv získat přístup k informacím, týkajících se činnosti účastníka na úkor ostatních akcionářů, a tím ovlivňovat chod účastníka, jak bylo výše zdůvodněno.

Účastník se dále vyjadřuje k části III. návrhu, když uvádí, že podle ust. § 45 odst. 1 ZOK platí, že „V jakých případech se hledí na rozhodnutí orgánu obchodní korporace, jako by nebylo přijato, se posoudí podle ust. občanského zákoníku, upravujícího spolky; to neplatí pro rozhodnutí, které se přičí dobrým mravům.“ Příslušným ustanovením o.z. je § 245, podle něhož „Na usnesení členské schůze nebo jiného orgánu, které se přičí dobrým mravům, nebo mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona, se hledí, jako by nebylo přijato. To platí i v případě, že bylo přijato usnesení v záležitosti, o které tento orgán nemá působnost rozhodnout.“

Podle názoru účastníka, neodporuje obsah stanov přijatých valnou hromadou donucujícím ustanovením zákona a nelze tudíž na usnesení valné hromady ani v části přijaté změny článek č. 18. odst. 2 hledět, jako by nebylo přijato.

Podle ust. § 428 odst. 1 ZOK se může akcionář dovolávat neplatnosti usnesení valné hromady podle ustanovení o.z., když tímto ustanovením je § 258 o.z.

Podle ust. § 260 odst. 1 o.z. pak soud neplatnost rozhodnutí nevysloví, došlo-li k porušení zákona nebo stanov, aniž to mělo závažné právní následky, a je-li v zájmu spolku hoden právní ochrany neplatnost rozhodnutí nevyslovit.

Na základě usnesení valné hromady o změně č. 18. odst. 2 stanov může dozorčí rada účastníka prostřednictvím svých členů provádět kontrolu podle ust. § 447 odst. 1 ZOK daleko pružněji, než pokud by musela vždy předem rozhodnout o kontrole svým usnesením. K tomu se pouze uvádí, že dozorčí rada účastníka se schází pravidelně většinou jedenkrát za měsíc a má dvanáct členů. Dozorčí rada při respektování znění článku č. 18. odst. 2 stanov samozřejmě nepřipustí jakoukoli kontrolu kterýmkoli svým členem, o níž by neměla od začátku přehled.

Účastník se dále dovolává jednotlivých bodů jednacího řádu dozorčí rady, konkrétně bodu č. 20.1., 20.2., a 20.4. S ohledem na ustanovení tohoto jednacího řádu je pak účastník přesvědčen, že kontrola jednotlivými členy dozorčí rady je prováděna v souladu se stanovami a jednacím řádem a není v žádném případě v rozporu s právním řádem, ani se zájmem akcionářů na této kontrole.

Účastník se dále vyjadřuje k argumentaci navrhovatele o neplatnosti změny č. 18. odst. 2 stanov s odkazem na ust. § 580 odst. 1 o.z., když účastník má za to, že toto ustanovení se na obchodní společnosti vzhledem k ust. § 45 odst. 3 ZOK nepoužije.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel neprokázal, že by usnesení valné hromady bylo v rozsahu o změně č. 18. odst. 2 stanov neplatné či nicotné, pak účastník navrhuje, aby soud návrh jako nedůvodný zamítl.

V řízení byl zjištěn následující skutkový stav:

Z výpisu z listu akcionáře Ing. Daniela T., vedeného správcem společností Cyrrus soud zjistil, že k datu 30.6.2014 měl ve vlastnictví 4605 akcií společnosti ČEZ, a.s. Skutečnost, že navrhovatel je akcionářem účastníka, pak obě sporné strany učinily nespornou. Právní zástupkyně účastníků rovněž učinily nesporným tu skutečnost, že dne 27.6.2014 se konala valná hromada společnosti ČEZ, a.s., když rovněž učinily nesporným tu skutečnost, že na valné hromadě bylo mimo jiné přijato napadené usnesení, kde byl změněn článek č. 18. odst. 2 stanov.

Soud provedl k důkazu Jednací řád dozorčí rady ČEZ, a.s., ve znění schváleném ze dne 24.11.2014 a rovněž tak Příkaz generálního ředitele společnosti ČEZ, a.s., platný a účinný od 3.7.2014, když tento dokument schválil generální ředitel Daniel Beneš a jsou zde precizovány základní principy, za jakých funguje dozorčí rada, jaké má úkoly a odpovědnost.

Za dané situace, kdy bylo třeba vypořádat se se stěžejní otázkou, tedy zejména s tím, zda-li ust. § 447 odst. 2 ZOK lze považovat za ustanovení donucující, tedy kogentní, a nebo zda bylo možné se během valné hromady a při rozhodování o změně stanov od tohoto ustanovení odchýlit, pak žádné další návrhy na dokazování účastníci řízení neměli.

Po takto provedeném řízení a dokazování soud dospěl k závěru, že návrhu je třeba vyhovět.

Soud má prokázané z listiny, vedené správcem akcií společnosti ČEZ, a.s., tedy vedené společností Cyrrus a ze shodného tvrzení účastníků, že navrhovatel je akcionářem společnosti ČEZ, a.s., resp. jím byl ke dni konání valné hromady a je tudíž aktivně

legitimován v daném sporu. Zároveň pak soud dospěl k závěru, že byla dodržena lhůta k podání návrhu v souladu s ust. § 428 ZOK a § 258 o.z.

Bylo tedy na soudu, aby se vypořádal s problematikou právě citovaného ustanovení, tedy ust. § 447 odst. 2 ZOK, které navazuje na odst. 1 tohoto ustanovení.

Podle ust. § 447 odst. 1 ZOK dozorčí rada je oprávněna nahlížet do všech dokladů a záznamů, týkajících se činnosti společnosti a kontrolovat, zda-li jsou účetní zápisy vedeny řádně a v souladu se skutečností a zda se podnikatelská či jiná činnost společnosti děje v souladu s jinými právními předpisy a stanovami. Na to pak navazuje ust. odst. 2 téhož paragrafu, které uvádí, že oprávnění podle odst. 1 mohou členové dozorčí rady využívat jen na základě rozhodnutí dozorčí rady, ledaže dozorčí rada není schopna plnit své funkce.

V daném případě šlo tedy o to, jakým způsobem je třeba vykládat právě toto ustanovení odst. 2 § 447 ZOK, tedy zda je svou povahou ustanovením dispozitivním či kogentním, tedy donucujícím.

Navrhovatel tvrdil, že tak jak byly přijaty stanovy v novém znění článku č. 18. odst. 2, tedy že členům dozorčí rady byla svěřena taková oprávnění, že jsou oprávněni nahlížet do všech dokladů a záznamů, týkajících se činnosti společnosti a kontrolovat, zda účetní zápisy jsou řádně vedeny v souladu se skutečností, zda se podnikatelská či jiná činnost společnosti uskutečňuje v souladu s právními předpisy a stanovami, pak tato svá oprávnění mohou členové dozorčí rady využívat i bez rozhodnutí dozorčí rady. Právě tato část stanov účastníka pak byla předmětem sporu mezi účastníky řízení.

Při posuzování celé záležitosti dospěl soud k závěru, že ust. § 447 odst. 2 ZOK má kogentní povahu. Vycházel přitom z ust. § 1 odst. 2 o.z., podle kterého nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázaná jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo, týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti. Soud se ztotožňuje se závěry navrhovatele, že právě pro to, že oprávnění dozorčí rady rozhodnout o tom, kteří členové dozorčí rady mohou využívat oprávnění podle § 447 odst. 1 ZOK, patří mezi tzv. práva, týkající se postavení osob, tedy jedná se o statusovou otázku, což znamená, že valná hromada nemohla tuto otázku upravit odchylně od zákona. Rovněž tak má soud za to, že v souladu s ust. § 421 odst. 3 ZOK si valná hromada nemůže vyhradit rozhodování případů, které do její působnosti nesvěřuje zákon o obchodních korporacích nebo stanovy, když podle závěru soudu nepatří do působnosti valné hromady právo zasahovat do působnosti dozorčí rady stanovené zákonem.

To, že soud dospěl k závěru, že takovéto usnesení je v rozporu se zákonem, samozřejmě neznamená, že dozorčí rada jako taková nemůže rozhodnout sama ze své vůle, že výkon kontrolní činnosti budou provádět její jednotliví členové samostatně, a to podle jednotlivých oborů. Na podporu těchto závěrů pak soud odkazuje i na ust. § 156 odst. 1 o.z., které stanoví, že je-li orgán právnické osoby kolektivní, rozhoduje o záležitostech právnické osoby ve sboru, přičemž tento kolektivní orgán může mezi jednotlivé členy rozdělit působnost podle určitých oborů. V daném případě však valná hromada společnosti ČEZ, a.s., omezila možnost jednotlivých členů dozorčí rady dohlížet na řádný výkon působnosti ostatními členy, protože jim neumožnila, aby samostatně o rozdělení působnosti rozhodla a stanovila pro rozdělení působnosti podmínky.

Podle ust. § 245 o.z. se na usnesení členské schůze nebo jiného orgánu, které se přičí dobrým mravům, nebo mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona, hledí jako by nebylo přijato. To platí i v případě, že bylo přijato usnesení v záležitosti, o které tento orgán nemá působnost rozhodnout.

S ohledem na skutečnost, že soud dospěl k závěru, že obsah části článku č. 18. odst. 2 přijatých stanov odporuje donucujícím ustanovením zákona, konkrétně ust. § 447 odst. 2 ZOK, pak dovedl s ohledem na shora uvedené, že k takové změně stanov nelze přihlížet, když je třeba na ni hledět jako by nebyla přijata a je tak nutno ji považovat za nicotnou.

S odvoláním na shora uvedené pak soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení, když dospěl k závěru, že v daném případě nelze s ohledem na shora uvedené ustanovení rozhodnout o neplatnosti takového usnesení, resp. o tom, že se k němu v určitém rozsahu nepřihlíží.

Pokud jde o náklady řízení, postupoval soud podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když úspěšnému navrhovateli, který se nechal zastoupit právním zástupcem přiznal náhradu nákladů řízení sestávající ze dvou úkonů právní pomoci, jedn po Kč 3.100,-, tedy celkem Kč 6.200,-, dále dva režijní paušály, jeden po 300,-Kč, tedy celkem 600,-Kč a k tomu DPH ve výši 1.428,-Kč, dále pak soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč. rovněž tak přiznal navrhovateli za období, kdy nebyl zastoupen advokátem náhradu ve výši 2x 300,-Kč, když náklady řízení tak činí celkem 10.828,-Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 24. září 2015

JUDr. Nataša Reichlová, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Jitka Stoklasová